

„Въ противенъ случай, ако бждж прѣдатель или прѣстѣпникъ, съгласявамъ се да бждж прободенъ отъ оржжието на това съзаклятие, което има длъжностъ да ма брани и право да ма сжди.“

На 5 Май, 1869 год., се закълнали: цалунали евангелието, камата и револвера; цалунали се другарски по уста; станали съзаклятници: дали си вѣра и клѣтва, че докѣ сж живи, за освобождението на България ще да работѣтъ.

Главнитѣ съзаклятници, слѣдъ като се закълнали, рѣшили и постановили: „който иска да бжде членъ на комитета, трѣбва, прѣди всичко, клѣтва да даде! . . .

Клѣтвата била прѣписана въ нѣколко екземпляра и до приятелитѣ оттатѣкъ Дунѣва била распроводена.

* * *

Главнитѣ съзаклятници, прѣди да се захванѣтъ мѣжката на работа, трѣбвало да разрѣшѣтъ и слѣднитѣ два въпроса: а) какъвъ трѣбва да бжде секретътъ — шифрътъ на тайната кореспонденция? б) и какъвъ — условниятъ знакъ, чрѣзъ който най-лесно можѣтъ да се узнаватъ единъ други хората на съзаклятието?

Дяконъ Левски наредилъ така нарѣчената лозинка-шифровка, а Ангелъ Кънчевъ — паролата-условниятъ знакъ за узнаване „нашитѣ.“

Шифровката — лозинка е била дебела книга, дълга около 15 сант. и 10 сант. широка изрѣзана въ десетъ реда на малки, правилни четворожгълничета. На първото

*) *Бѣлѣжка.* Около десетина екземпляра отъ клѣтвата били прѣписани отъ *само* Левски. Единъ такъвъ екземпляръ се е запазилъ въ тайната архива на Данаилъ Поповъ. Прѣдмѣтния екземпляръ за сега се намира въ книгата на Д. Коцевъ, сестринъ синъ на Данаила, бивши Видински инспекторъ, послѣ помощникъ библиотекаръ въ «Народната Библиотека» въ София. (глед. I книж. Миналото).